

Arrest

nr. 193 186 van 5 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

Zo verzoeker onder verwijzing kritiek uit op de het feit dat Albanië als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet wordt beschouwd, wijst de Raad er op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Waar verzoeker verwijst naar de arresten van de Raad van State waarbij de koninklijke besluiten van 26 mei 2012, 7 mei 2013, 24 april 2014 en 11 mei 2015 vernietigd werden voor wat betreft Albanië, dient er op te worden gewezen dat het nieuwe koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid van de vreemdelingenwet niet vernietigd is en de commissaris-generaal bijgevolg op correcte wijze zijn beslissing op basis van deze wettelijke bepaling kon nemen. Er kan in casu geen substantiële onregelmatigheid worden aanvaard.

Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing werd vastgesteld. Zo wijst de commissaris-generaal op tal van elementen die de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangaande zijn geaardheid en de problemen die hij kende eens die bekend raakte fundamenteel ondermijnen. Deze motieven worden door verzoeker niet op afdoende wijze ontkracht of weerlegt nu hij zich louter beperkt tot het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen. Zo verzoeker onder verwijzing van een arrest van het Europees Hof van Justitie er op wijst dat het niet voldoende is om zijn seksuele geaardheid ongeloofwaardig te achten enkel omdat hij tijdens zijn eerste gehoor op 26 oktober 2016 op geen enkel moment melding maakte van zijn homoseksualiteit en de daaropvolgende incidenten (adm.doss., stuk 14, fiche "niet begeleide minderjarige vreemdeling"), beklemtoont de Raad vooreerst dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat hij Albanië verliet omdat zijn vader hem verplichtte om zwaar werk te verrichten en hij verzoeker hiervoor zelf kwam halen op school. Tijdens zijn daaropvolgende interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal vermeldde verzoeker daarentegen op geen enkel moment deze aanvankelijk aangevoerde problemen doch enkel zijn beweerde homoseksuele geaardheid en de daaraan gekoppelde incidenten. Angst of schaamte biedt hiertoe geen verschoning. De asielaanvraag op zich is al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "schaamte" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Verzoeker heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen.

Daarenboven zijn er nog andere motieven opgenomen in de bestreden beslissing die verzoekers beweerde homoseksualiteit hypothekeren. Zo acht de commissaris-generaal het ongeloofwaardig dat verzoeker dacht dat de enige manier om andere homoseksuelen te leren kennen een vals facebookprofiel op naam van een meisje zou zijn en dat verzoeker nooit opzoeken heeft gedaan naar ontmoetingsplaatsen, cafés, clubs voor LGTB of LGTB-verenigingen in Albanië. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde wat betreft de manier waarop hij aan R. bekende dat hij homoseksueel was, dat het opmerkelijk is dat verzoeker en R., ondanks de angst die beiden hadden om ontdekt te worden als homoseksueel, afspraken op een openbare plaats als een café en dat ze het risico namen om elkaar te kussen in de woonkamer van R. terwijl hun vaders in de buurt waren. Tevens wordt vastgesteld dat verzoeker geen enkele poging ondernam, noch telefonisch noch via facebook, om R. te contacteren sinds zijn vertrek uit Albanië en dat verzoekers zelfs tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd wat betreft de situatie van R. en hoe hij hiervan op de hoogte werd gesteld. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij om de gedane vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten nu hij zich louter beperkt tot het minimaliseren en vergoelijken ervan. Zoals door verzoeker ook zelf aangegeven in zijn verzoekschrift, is het aan de asielzoeker om, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de protection officer open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de conservatieve Albanese samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals in casu het geval. De Raad benadrukt overigens dat de motivering als een geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd

Daar geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksualiteit noch aan de problemen die daar onlosmakelijk mee verbonden zijn, dient te dezen niet verder ingegaan te worden op de in Albanië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden daar een onderzoek hiernaar geen ander licht werpt op de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

6. In de mate verzoeker voorhoudt dat asielaanvragen op basis van seksuele geaardheid niet geschikt zijn voor een versnelde procedure op basis van het feit dat Albanië een veilig land zou zijn, wijst de Raad er op dat er geen enkele rechtsregel voorhanden is die bepaalt dat de behandeling van een dergelijk asieldossier niet met toepassing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet zou mogen worden genomen noch houdt de toepassing van voormeld artikel in dat er geen afdoende rekening wordt gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij homoseksueel en/of tot een kwetsbare groep behoort, zo dit daadwerkelijk het geval zou zijn. De Raad benadrukt dat ook met toepassing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, de asielaanvraag van verzoeker individueel werd benaderd waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoeker. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt.

7. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juni 2017, voert verzoekende partij aan dat zij vooreerst haar profiel als minderjarige wenst te benadrukken om te verklaren waarom zij niet onmiddellijk haar geaardheid heeft aangebracht. Verzoekende partij vervolgt dat zij haar geaardheid nog steeds aan het ontdekken is en dat zij het zeer moeilijk heeft om erover te praten. Verzoekende partij merkt daarnaast op dat zij geboren is in 1999 en dus slechts 18 jaar is zes maanden is. Tot slot wijst verzoekende partij op de toepassing van artikel 159 van de Grondwet en vraagt zij de wettigheid van het KB met betrekking tot de veilige landen te onderzoeken en buiten werking te laten. Verzoekende partij voegt hier nog aan toe dat artikel 159 van de Grondwet de meest fundamentele bescherming biedt voor de burger tegen besluiten van het bestuur.

4.2.1. Zoals in voormelde beschikking werd opgenomen, is de bestreden beslissing genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 3 augustus 2016), luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- Georgië
- Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië
- India
- Kosovo
- Montenegro
- Servië"

4.2.2.1. Verzoekende partij voert aan dat het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 onwettelijk is en dat dit KB bijgevolg buiten toepassing dient te worden verklaard conform artikel 159 van de grondwet. In haar verzoekschrift en ter zitting preciseert zij dat, in toepassing met voormeld KB, haar asielaanvraag oppervlakkig onderzocht werd, dat de verwachtingen van het CGVS wat de bewijslast betreft strenger zijn en dat de beroepstermijn beperkt is tot 15 dagen in plaats van 30 dagen, wat haar recht op verdediging bemoedigt.

4.2.2.2. In de aanhef van het verslag aan de koning bij het KB van 3 augustus 2016 kan het volgende gelezen worden:

"Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst."

Bij de artikelsgewijze commentaar onder artikel 1 van het KB van 3 augustus 2016 staat het volgende:

"Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen duidelijk blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen."

Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen." (eigen onderlijning)

Uit hetgeen voorafgaat volgt dus dat er, voor asielzoekers die afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst, zoals *in casu*, een vermoeden geldt dat er in hunnen hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, maar dat een individueel onderzoek daar anders over kan doen denken.

4.2.2.3. Overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet kunnen de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. De Raad dient bijgevolg een koninklijk besluit dat in strijd is met een uitdrukkelijke wetsbepaling buiten beschouwing te laten en kan, indien blijkt dat een administratieve beslissing weliswaar steun vindt in een reglementaire bepaling, doch strijdig is met een wetsbepaling, overgaan tot de nietigverklaring van deze administratieve beslissing.

Verzoekende partij toont echter, door te verwijzen naar het hoger erkenningspercentage voor Albanië zoals vermeld door de Raad van State in zijn arresten waarbij overgegaan werd tot een gedeeltelijke vernietiging van de koninklijke besluiten van 26 mei 2012 en 7 mei 2013 in zoverre Albanië werd ingeschreven op de lijst van veilige landen, niet aan dat artikel 1 van het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet of met enige andere wettelijke bepaling. Immers, zoals reeds eerder gesteld, staat dit koninklijk besluit er niet aan in de weg dat de asielzoeker aantoont dat er redenen zijn om aan te nemen dat zijn land van herkomst in zijn geval niet als veilig kan worden beschouwd, en dus om aan te tonen dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft omwille van de elementen uit zijn individuele dossier. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen *in casu* in de bestreden beslissing werd vastgesteld, motieven welke door verzoekende partij niet op afdoende wijze worden weerlegd of ontkracht. De beschikking van 27 juni 2017 luidt dienaangaande als volgt: "Zo wijst de commissaris-generaal op tal van elementen die de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangaande zijn geaardheid en de problemen die hij kende eens die bekend raakte fundamenteel ondermijnen. Deze motieven worden door verzoeker niet op afdoende wijze ontkracht of weerlegd nu hij zich louter beperkt tot het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen. Zo verzoeker onder verwijzing van een arrest van het Europees Hof van Justitie er op wijst dat het niet voldoende is om zijn seksuele geaardheid ongeloofwaardig te achten enkel omdat hij tijdens zijn eerste gehoor op 26 oktober 2016 op geen enkel moment melding maakte van zijn homoseksualiteit en de daaropvolgende incidenten (adm.doss., stuk 14, fiche "niet begeleide minderjarige vreemdeling"), beklemtoont de Raad vooreerst dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat hij Albanië verliet omdat zijn vader hem verplichtte om zwaar werk te verrichten en hij verzoeker hiervoor zelf kwam halen op school. Tijdens zijn daaropvolgende interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal vermeldde verzoeker daarentegen op geen enkel moment deze aanvankelijk aangevoerde problemen doch enkel zijn beweerde homoseksuele geaardheid en de daaraan gekoppelde incidenten. Angst of schaamte biedt hiertoe geen verschoning. De asielaanvraag op zich is al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "schaamte" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Verzoeker heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. Daarenboven zijn er nog andere motieven opgenomen in de bestreden beslissing die verzoekers beweerde homoseksualiteit hypothekeren. Zo acht de commissaris-generaal het ongeloofwaardig dat

verzoeker dacht dat de enige manier om andere homoseksuelen te leren kennen een vals facebookprofiel op naam van een meisje zou zijn en dat verzoeker nooit opzoeken heeft gedaan naar ontmoetingsplaatsen, cafés, clubs voor LGTB of LGTB-verenigingen in Albanië. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde wat betreft de manier waarop hij aan R. bekende dat hij homoseksueel was, dat het opmerkelijk is dat verzoeker en R., ondanks de angst die beiden hadden om ontdekt te worden als homoseksueel, afspraken op een openbare plaats als een café en dat ze het risico namen om elkaar te kussen in de woonkamer van R. terwijl hun vaders in de buurt waren. Tevens wordt vastgesteld dat verzoeker geen enkele poging ondernam, noch telefonisch noch via facebook, om R. te contacteren sinds zijn vertrek uit Albanië en dat verzoekers zelfs tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd wat betreft de situatie van R. en hoe hij hiervan op de hoogte werd gesteld. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij om de gedane vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten nu hij zich louter beperkt tot het minimaliseren en vergoelijken ervan. Zoals door verzoeker ook zelf aangegeven in zijn verzoekschrift, is het aan de asielzoeker om, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de protection officer open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de conservatieve Albanese samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals in casu het geval. De Raad benadrukt overigens dat de motivering als een geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

Daar geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksualiteit noch aan de problemen die daar onlosmakelijk mee verbonden zijn, dient te dezen niet verder ingegaan te worden op de in Albanië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden daar een onderzoek hiernaar geen ander licht werpt op de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.”

Verzoekende partij brengt ter terechtzitting geen valabele argumenten aan die afbreuk doen aan voorgaande overwegingen. Zo zij haar profiel als minderjarige benadrukt ter verschoning voor het niet onmiddellijk aanbrengen van haar geaardheid en aangeeft dat zij haar geaardheid nog steeds aan het ontdekken is en dat zij het zeer moeilijk heeft om erover te praten, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij op het ogenblik van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor bij het Commissariaat-generaal achttien jaar was. Het aangevoerde profiel van verzoekende partij als minderjarige dient dan ook sterk genuanceerd te worden. Voorts wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te poneren, ook een jongvolwassene die zijn geaardheid nog steeds aan het ontdekken zou zijn, coherente verklaringen dient af te leggen aangaande zijn geaardheid en de problemen die hij kende. De Raad herneemt dat hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, die allen pertinent zijn en hun grondslag vinden in het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partij er geenszins in slaagt haar homoseksuele geaardheid en de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

Ook de verwijzingen in het verzoekschrift naar de standpunten van de Europese commissie en Human Rights aangaande de corruptie in alle beleidsvlakken, zijn niet van aard om de opname van Albanië in de lijst van veilige landen als onwettig te beschouwen. Zoals reeds gesteld, staat de kwalificatie van Albanië als veilig land er niet aan in de weg dat de asielzoeker aantoonde dat daar in zijn specifieke geval anders over moet worden geoordeeld. De informatie is evenwel van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partij. Bijgevolg volstaat deze niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd, dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Verzoekende partij dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In de mate verzoekende partij voorts hekelt dat in toepassing met het koninklijk besluit van 3 augustus 2016, de bewijslast op de asielzoeker zwaarder is en de beroepstermijn korter is en bijgevolg een

aantasting inhoudt van het recht op verdediging, wijst de Raad er op dat het nog altijd aan de verzoekende partij is om de schending aan te tonen indien zij meent dat deze door het Commissariaat-generaal werd geschonden. Verzoekende partij concretiseert ter terechtzitting, waar zij uitdrukkelijk gevraagd wordt te reageren op de beschikking, echter niet welke specifieke elementen zij niet heeft kunnen aanvoeren in haar verzoekschrift omdat de beroepstermijn slechts 15 dagen was en die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van haar asielaanvraag. Het recht op verdediging, dewelke de vrije toegang tot de rechter waarborgt, sluit overigens op zich niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld.

Derhalve dient het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 niet buiten toepassing gelaten te worden voor zover Albanië op de lijst van veilige landen van herkomst werd geplaatst. Derhalve blijft de grondslag van de bestreden beslissing die getroffen werd op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet juncto het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 overeind.

5. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS